

Kitab Daniel - Nomer Satus Telulas

Mbukak Pamedharing Pitelung Panyandhanganing Ramalan: Mangertèni Wigatiné 11 September 2001 ing Cakrawala Alkitabiah

Jeff Pippenger

2024-03-03

Nalika Gusti nuntun umat kagungané ing jaman wekasan bali marang “dalan-dalan lawas”é Yeremia ing tanggal 11 September 2001, Panjenengané sampun langkung rumiyin netepaken paugeran babagan aplikasi kaping tiga saking ramalan.

Mangkene pangandikané Pangéran: Ngadega ana ing dalan-dalan, lan padha delengen, lan nyuwuna bab dalan-dalan kuna, ing ngendi dalan kang becik iku, lan lumakua ana ing kono, temah kowé bakal nemu katentreman kanggo nyawamu. Nanging wong-wong mau padha kandha, “Aku ora gelem lumaku ana ing kono.” Uga Ingsun netepaké para pengawas ana ing antaramu, mangkene: “Padha rungokna swaraning kalasangka.” Nanging wong-wong mau padha kandha, “Aku ora gelem ngrungokaké.” Yeremia 6:16, 17.

Nalika Pangéran mbalèkaké umaté marang dalan-dalan lawas, wong-wong mau bakal nemu katentreman (udan pungkasan), lan para pengawas banjur kaparingi pesen kalasangka. Kabèh para nabi kanthi sampurna banget nandhani pungkasaning jaman wekasan, mula pesen kalasangka ing dina-dina pungkasan iku mesthi dadi kalasangka pungkasan, yaiku kalasangka kapitu, yaiku paukiman bilai kaping telu.

Nalika umat-Nya ing dina-dina pungkasan wiwit lumaku ana ing dalan-dalan kuna, banjur kacathet manawa ciri-ciri bilai kapisan ngenali sawijining pamimpin sajarah simbolis tartamtu (Mohammed), lan manawa bilai kapindho uga nindakaké prakara kang padha (Osman). Banjur katemokake manawa saben sangkakala papat kang kapisan uga nduwèni pamimpin simbolis tartamtu kanggo ngenali sangkakala iku, lan sabanjuré banjur dipracaya manawa Osama bin Laden iku pamimpin simbolis saka bilai katelu.

Mohammed dipungandhenge karo Arabia, lan Osman dadi pralambang Kakaisaran Ottoman ing Turki, lan Osama bin Laden nglambangake teror Islam saindenging jagad, sanadyan dheweke, kaya Mohammed, iku wong Arabia.

Uga dipunmangertosi bilih bilai kapisan ngrugekake tentaranipun Roma, lan bilih bilai kaping kalih mateni tentaranipun Roma. Tanggal 11 September 2001 lajeng dipunmangertosi minangka titik nalika Islam saking bilai kaping tiga ngrugekake tentaranipun Roma (Amerika Serikat), nanging ing wekdal paugeran Minggu, bilai punika badhe mateni tentaranipun Roma, nalika Amerika Serikat dumugi ing pungkasanipun minangka karajan kaping enem saking ramalan Kitab Suci, lan nyerahaken kadhaulatan nasionalipun dhateng satunggaling sesarengan rangkep tiga: naga, kéwan, lan nabi palsu.

Kacathet bilih Amérika Sarékat iku kéwan bumi kang nduwèni loro sungu kakuwatan. Salah sawijining ciri wangsit kang utama saka kéwan bumi iku yaiku yèn dhèwèké owah saka cempé dadi naga. Miturut pralambang wangsit, sungu nggambarake kakuwatan, lan kakuwatané kéwan bumi iku yaiku Republikanisme lan Protestantisme, kang dipralambangaké minangka loro sungu saka kéwan bumi. Nanging saiki, ing dina-dina pungkasan, loro kakuwatan saka kéwan bumi wis owah dadi kakuwatan militèr lan ékonomi. Ing tanggal 11 September 2001, Islam saka bilai katelu nyerang bumi, sawijining pralambang saka kéwan bumi, Pentagon, sawijining pralambang saka kakuwatan militèré, lan Menara Kembar ing Kutha New York, sawijining pralambang saka kakuwatan ékonominé.

Nalika uga kasumurupan bilih sajarah wiwitaning bilai kapisan, lan sajarah pungkasaning bilai kapindho, kalorone sami maringi sawijining ilustrasi bab panyegelanipun satus patang puluh papat ewu, lajeng kasumurupan bilih nalika rawuhipun bilai kaping tiga, nalika gedhong-gedhong ageng ing New York dipun rubuhaken, punika dipunmangertosi minangka pratanda bilih proses panyegelanipun satus patang puluh papat ewu sampun kawiwitan.

“Saiki muncul kabar manawa aku wis mratelakake yèn New York bakal disapu sirna déning gelombang pasang? Iki ora tau takandharaké. Aku wis ngandika, nalika aku nyawang gedhung-gedhung gedhé sing lagi diwangun ana ing kana, lantai demi lantai, ‘Pemandhangan kang nggegirisi apa sing bakal kelakon nalika Pangéran jumeneng kanggo ngguncang bumi kanthi banget! Banjur tembung-tembung Wahyu 18:1–3 bakal kaleksanan.’ Sakehé pasal kaping wolulas saka kitab Wahyu iku minangka pepèling ngenani apa sing bakal tumeka ing bumi. Nanging aku ora nduwé pepadhang mligi gegayutan karo apa sing bakal tumeka ing New York, kajaba mung yèn aku ngerti yèn ing sawijining dina gedhung-gedhung gedhé ing kana bakal dirubuhaké déning puteran lan pambaliking pangwasané Gusti Allah. Saka pepadhang sing wis kaparingaké marang aku, aku ngerti yèn karusakan ana ing donya. Siji tembung saka Pangéran, siji sentuhan saka pangwasané kang kuwasa, lan bangunan-bangunan raksasa iki bakal rubuh. Pamedharan-pamedharan bakal kelakon sing kasaketané ora bisa kita bayangaké.” Review and Herald, 5 Juli 1906.

“karusakan kang ana ing donya,” iku watake Islam, amarga watake iku dilambangaké minangka Apollyon lan Abaddon ing Wahyu bab sanga, ayat sewelas.

Lan wong-wong mau padha kagungan ratu ngungkuli wong-wong mau, yaiku malaekat saka telenging jurang tanpa dhasar, kang asmane ing basa Ibrani yaiku Abaddon, nanging ing basa Yunani asmane Apollyon. Wahyu 9:11 (SEMBILAN SEWELAS).

Tegesing jeneng, utawa watak, saka ratu sing mrentah Islam, ing basa Ibrani lan Yunani, kaya dene kawakilan déning loro jeneng iku, yaiku “pati” lan “karusakan,” kang dumugi ing tanggal 11 September 2001, nalika gedhong-gedhong agung ing New York dirubuhaké. Ing titik iku, Wahyu pasal wolulas, ayat siji tekan telu, wiwit kaleksanan.

Kacathetan menawa panyebutan kapisan bab manungsa galak saka Islam ing kitab Purwaning Dumadi migunakaké tembung Ibrani kanggo “kuldi alas Arab,” kang ing ayat mau diterjemahaké minangka “manungsa galak.” Lambang Islam iku kulawarga jaran, lan ing Wahyu pasal sanga, iku uga digambaraké minangka jaran perang. Ing bagan-bagan suci Habakuk, kang umaté Allah wis diparingi pawartos “ora kena diowahi,” Islam uga dilambangaké déning jaran-jaran perang.

Malaékaté Pangéran banjur ngandika marang dhèwèké, “Lah, kowé lagi mbobot, lan bakal nglairaké anak lanang, lan kowé bakal maringi jeneng Ismael marang panjenengané, amarga Pangéran wis miyarsakaké kasangsaranmu. Lan panjenengané bakal dadi wong galak; tangané bakal nglawan saben wong, lan tangan saben wong bakal nglawan dhèwèké; lan panjenengané bakal manggon ana ing ngarsané sakabèhé para saduluré.” Purwaning Dumadi 16:11, 12.

Panyebutan kapisan bab lairé Ismail digandhèngaké karo sawijining “watesan,” kang banjur dadi pralambang utama kang digandhèngaké karo Islam.

Nalika iku Sarai, garwané Abram, ora maringi anak marang Abram; lan dheweke nduwèni abdi wadon, wong Mesir, jenengé Hagar. Banjur Sarai ngandika marang Abram, “Lah, saiki Pangéran wis nyegah aku supaya ora ngandhut; nyuwun, mlebu marang abdi wadonku iki; mbokmenawa aku bisa oleh anak lumantar dheweke.” Lan Abram manut marang swarané Sarai. Purwaning Dumadi 16:1, 2.

Ing panyebutan Islam sing pisanan banget iku dhéwé, kaya kang kaawakaké déning miyosé Ismael, pasrah ditekanaké. Gagasan bab pasrah iku dhasar tumrap agama Islam. Tembung “Islam” iku asalé saka rong tembung Arab, yaiku “salaam,” kang tegesé “tentrem,” lan “aslama,” kang tegesé “pasrah” utawa “nyerah.” Islam mulang yèn para wong pracaya kudu masrahaké karsané marang karsané Allah (Gusti Allah) ing sakèhé aspek panguripan. Sawisé Sarah nyumurupi yèn dhèwèké wis njupuk kaputusan kang ala nalika nyurung Abraham supaya nggarwa Hagar lan nglairaké Ismael, dhèwèké banjur olèh idin saka Abraham kanggo nindakaké Hagar kanthi kasar, kang njalari Hagar mlayu saka omahé Abraham. Ana ing kono dhèwèké nampa pawarta saka malaékat.

Nanging Abram ngandika marang Sarai, Lah, batur wadonmu ana ing tanganmu; tindakna marang dhèwèké kaya kang dadi keparenging atimu. Nalika Sarai tumindak atos marang dhèwèké, banjur dhèwèké mlayu saka ing ngarsané. Malaékaté Pangéran nemoni dhèwèké ana ing sacedhaké sumber banyu ing ara-ara samun, yaiku ing sacedhaké sumber kang ana ing dalan menyang Shur. Panjenengané ngandika, Hagar, batur wadoné Sarai, saka ngendi kowé teka? lan arep menyang ngendi kowé? Wangsulane, Kawula mlayu saka ing ngarsané juragan kawula, Sarai. Malaékaté Pangéran banjur ngandika marang dhèwèké, Balika marang juraganmu, lan sumungkemana ana ing sangisoré tangané. Malaékaté Pangéran uga ngandika marang dhèwèké, Aku bakal ndadèkaké turunmu dadi akèh banget, nganti ora bakal kaétung marga saka cacahé kang akèh. Malaékaté Pangéran banjur ngandika marang dhèwèké, Lah, kowé lagi ngandhut, lan bakal nglairaké anak lanang, lan kowé bakal ngarani

jenengé Ismail; awit Pangéran wus miyarsakaké kasangsaranmu. Lan dhèwèké bakal dadi wong galak kaya kuldi alas; tangané bakal nglawan saben wong, lan tangané saben wong bakal nglawan dhèwèké; lan dhèwèké bakal manggon ana ing ngarsané sakèhé para saduluré. Purwaning Dumadi 16:6–12.

Pangendhalèn Islam, “pasrah” kang nggambarake watak agama Islam, lan peranan Islam, kabèh wis kapacak ing sebutan kapisan tumrap Ismail, lan kabèh iku makili DNA kenabian saka Islam kang digambarake déning telung bilai ing Kitab Wahyu. Sawisé Pangéran nuntun umaté marang dalan-dalan lawasé Yeremia, wong-wong mau uga ngakoni manawa “papat angin” kang dicekel supaya ora uwal déning papat malaékat ing Wahyu bab pitu, iku kanthi mligi yaiku papat anginé Islam.

“Malaekat padha nyekel papat angin, kang digambarake minangka jaran ngamuk sing ngupaya uwal lan mbrubul nyapu lumahing bumi kabèh, nggawa karusakan lan pati ing dalane.” Manuscript Releases, jilid 20, 217.

“Jaran nesu” saka Islam, kang uga minangka “papat angin” kang “katetepake” nalika panyegelan saka satus patang puluh papat ewu lagi kaleksanan, nggawa “pati lan karusakan” (Abaddon lan Apollyon) ana ing “dalan”-é. Kaya dene panahan kang dipasang marang Hagar, nglebokake sipat kenabian iku menyang pralambang Islam, papat angin lan jaran nesu iku padha-padha katetepake; lan kanthi kasunyatan iku wis katetepake, banjur kawruhan manawa wiwitaning bilai kapisan ngenali anané sawijining panahan marang Islam kaya sing dipralambangaké déning dhawuh sajarahé Abubakar.

Lan diprentahake marang wong-wong mau supaya aja ngrusak suketing bumi, utawa barang ijo apa wae, utawa wit apa wae; nanging mung manungsa-manungsa kang ora duwe segelé Allah ana ing bathuke. Wahyu 9:4.

Baris demi baris, wiwitaning bilai kang kapindho, kang sajroning panerapan tikel telu saka telung bilai iku dipasang ing sandhuwuring wiwitaning bilai kang kapisan, mratandhani sawijining pambébasan tumrap papat malaékat, kang ing ayat mau makili pambébasaning jihad agung kapindhoné Islam.

Ngandika marang malaékat kaping nem sing nyekel slompret iku, “Luwarna malaékat papat kang kabanda ana ing kali gedhé Éfrat.” Wahyu 9:14.

Mula saka iku, dimangertèni yèn ing wiwitaning bilai katelu, Islam bakal bebarengan diluwari lan dikekang, lan iki minangka paseksènipun Sister White piyambak.

“Ing wektu iku, nalika pakaryan kaslametan wis nyedhaki pungkasan, kasangsaran bakal tumeka ing bumi, lan para bangsa bakal nesu, nanging isih katetepake watesé supaya ora ngalang-alangi pakaryané malaékat katelu. Ing wektu iku ‘udan pungkasan,’ utawa panyegeran saka ngarsané Gusti, bakal rawuh, kanggo maringi kakuwatan marang swara sora saka malaékat katelu, lan nyawisaké para suci supaya bisa jejeg ing mangsa nalika pitu pageblug pungkasan bakal kawutahaké.” Early Writings, 85.

Nalika cathetan sajarah Islam diselidiki, kapanggih bilih peperangan lan prestasi Islam Arab saka bilai kapisan dipunmangertosi déning Islam minangka “jihad ageng kapisan”, lan bilih peperangan Kakaisaran Ottoman ingkang wiwit nalika papat malaékat dipunuwalaken dipunmangertosi déning Islam minangka “jihad ageng kapindho”. Selaras kaliyan panerapan kaping tiga, Islam pitados bilih jihad ageng ingkang kaping tiga lan pungkasan, wiwit tanggal 11 September 2001. Kados ingkang nate dipunserat déning William Miller, “History and prophecy, doth agree.”

Panggunaan “baris ing sadhuwure baris” tumrap sawijining pelepasan lan pangenan kang lumaku bebarengan, kaya kang dipralambangake lumantar nitihake garis wangsit wiwitan saka bilai kapisan lan kapindho siji marang sijiné, katetepake kanthi sampurna déning Rohing Wangsit; lan sanalika sawisé Islam nyerang ing tanggal 11 September 2001, Présidhèn George W. Bush marakaké sawijining pangenan saindenging jagad marang Islam kanthi miwiti perang nglawan teror. Pelepasan lan pangenan kang lumaku bebarengan marang “jaran ngamuk” yaiku Islam, katetepake déning Kitab Suci, Rohing Wangsit, lan uga déning sajarah.

Wong-wong sing “ngetutaké Sang Cempé” bali menyang dalan-dalan kuna Millerite bakal nemokaké “pangaso,” yaiku udan pungkasan, kang déning Sister White dipratélakaké wiwit nalika bangsa-bangsa padha nesu, nanging isih katetepaké supaya ora tumindak, kaya déné kedadéané ing tanggal 11 September 2001.

“Ing wektu iku, nalika pakaryan kaslametan wus nyedhaki pungkasané, kasangsaran bakal teka ing bumi, lan bangsa-bangsa bakal nepsu, nanging isih dicekel supaya aja ngalang-alangi pakaryané malaékat katelu. Ing wektu iku ‘udan pungkasan,’ utawa panyegeran saka ngarsané Gusti, bakal teka, kanggo maringi kakuwatan marang swara sora malaékat katelu, lan nyawisaké para suci supaya bisa jejeg ing mangsa nalika pitu wewelak pungkasan bakal kawutahaké.” *Early Writings*, 85.

Wong-wong sing “ngetutaké Sang Cempé” bali menyang dalan-dalan kuna Millerite bakal nemu “pasaréan,” yaiku udan pungkasan, kang déning Sister White dipratélakaké wiwité nalika malaékat kang gagah prakosa saka Wahyu wolulas tumedhak tanggal 11 September 2001.

“Udan pungkasan bakal tumiba marang umaté Allah. Ana malaékat kang rosa sing bakal tumedhak saka swarga, lan saklumahing bumi bakal dipadhangi déning kamulyané.” *Review and Herald*, 21 April 1891.

Malaékat kang gagah prakasa iku tumedhak nalika gedhong-gedhong ing New York dirubuhaké, panyegelan tumrap satus patang puluh papat èwu wiwit kalakon, lan udan pungkasan wiwit nyiprat. Wong-wong kang dituntun bali marang dalan-dalan kuna Yeremia, lan nemu “pangaso,” yaiku udan pungkasan, banjur ngakoni yèn “pangaso lan kaségaran” miturut Yesaya uga iku udan pungkasan; nanging iku uga dadi pratandha ngenani ujian kang ing tanggal 11 September 2001 ngadhepi umaté Allah, lan mliginé “wong-wong kang ngina” kang “mrentah Yerusalem”. Wong-wong mau banjur mangertèni

yèn ujian iku ana loro perangané, awit iku nggambaraké pawarta Islam saka bilai katelu, lan padha wigatiné, iku nggambaraké metodologi Kitab Suci kang netepaké pawarta udan pungkasan.

Panjenengané ngandika marang wong-wong mau, “Iki patraping leren kang nganggo iki kowé bisa marakaké wong sing kesel padha leren; lan iki patraping kasagaraning manah”; nanging wong-wong mau ora gelem ngrungokaké. Nanging pangandikané Sang Yéhuwah tumrap wong-wong mau dadi dhawuh sawisé dhawuh, dhawuh sawisé dhawuh; larik sawisé larik, larik sawisé larik; ing kéné sathithik, lan ing kana sathithik; supaya wong-wong mau bisa lumaku, banjur tiba ngungkuli, lan remuk, lan kejerat, lan katangkep. Mulané rungokna pangandikané Sang Yéhuwah, hé para wong panyendha, kang padha mréntah bangsa iki sing ana ing Yérusalèm. Yesaya 28:12–14.

Lumampah ing lurung-lurung lawas ndadèkaké umaté Allah ing dina-dina pungkasan banjur mangertos yèn pasemon babagan sepuluh prawan, kang “nggambarake pengalamané umat Advent,” kudu kaulang “nganti tumeka ing saben tembungé,” sajroning mangsa panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu. Paseksèn saka sajarah nalika pasemon iku kawitan kaleksanan nuduhaké yèn Habakuk bab loro kagandhèng langsung karo pasemon iku lan dadi pérangané. Mulané “pasulayan” ing Habakuk loro makili ujian bab paleren lan panggegèran kang wong-wong sing geguyon lan nyenyamah ora gelem ngrungokaké. Nalika para murid Kitab Suci sing setya terus nliti lurung-lurung lawas, wong-wong mau nyadhari yèn ora mung pasemon babagan sepuluh prawan lan Habakuk loro iku wangsit sing padha, nanging uga mangkono Yéheskèl bab rolas.

“Sebagéyan saking wangsité Yéhezkièl ugi dados sumber kakiyatan lan panglipur tumrap para pitados: ‘Pangandikané Pangéran tumuju marang aku, pangandikané: Hé anaking manungsa, paribasan apa iku kang kokduwèni ana ing tanah Israèl, uniné: Dina-dina iku saya dangu, lan saben wahyu sirna? Mulané kandhaa marang wong-wong kuwi, Mangkéné pangandikané Gusti Allah.... Dina-dina iku wis cedhak, lan kalakoning saben wahyu.... Aku bakal ngandika, lan pangandika kang bakal Dakucapaké iku bakal kalakon; iku ora bakal ditundha manèh.’ ‘Wong-wong saking brayat Israèl padha ngandika, Wahyu kang dideleng déning dhèwèké iku tumrap dina-dina kang isih suwé bakal kelakon, lan dhèwèké medhar wangsit bab mangsa-mangsa kang isih adoh. Mulané kandhaa marang wong-wong kuwi, Mangkéné pangandikané Gusti Allah; Ora ana siji waé pangandika-Ku kang bakal ditundha manèh, nanging pangandika kang wus Dakucapaké iku bakal kalakon.’ Yéhezkièl 12:21–25, 27, 28.” *The Great Controversy*, 393.

Periode panyegelan satus patang puluh papat ewu, kaya dene dipratandhakaké déning gerakan Advent taun 1840 nganti 1844, nggambaraké sawijining mangsa wektu ing dina-dina wekasan, nalika “the effect of every vision” “shall come to pass.” Sajarah kenabian bilai kapisan, nalika ditumpangaké marang sajarah kenabian bilai kapindho, nandhakaké sajarah kenabian bilai katelu, yaiku sajarah kenabian panyegelan satus patang puluh papat ewu. Iku uga sajarah taun 1840 nganti 1844. Iku uga sajarah nalika pakaryané utusan kang nyawisaké dalan tumrap Sang Utusaning Prajanjian kalampanan. Iku sajarah nalika sungu

loro saka kéwan bumi ngalami sawijining transisi saka kaping nem tumuju marang “kaping wolu” kang “asalé saka pitu”. Iku sajarah nalika loro nabi dipatèni ana ing lurung, ing Wahyu pasal sewelas.

Nanging kang padha wigatine uga, yaiku kasunyatan manawa awit pangandikané Gusti Allah ora tau gagal, salaras karo paugeran manawa kabèh para nabi ngandika luwih akèh bab dina-dina pungkasan tinimbang jaman liya apa waé, ing tanggal 11 September 2001 “dina-dina kenabian wis cedhak” nalika “pangandikan kang” wis dingandikakaké déning Gusti Allah “bakal kalakon,” lan “iku ora bakal ditundha manèh.”

Pambrontakan taun 1863 netepake Adventisme Laodikia supaya ngumbara ing ara-ara samun nganti wong-wong mau kabèh mati. Gusti miyos malih marang sajarah mau ing tanggal 11 September 2001 kaya Panjenengane sampun nindakaken dhateng Israèl kuna ing Kadesh.

Rawuhipun kapisanan menyang Kadesh nuwuhaké pambrontakané sepuluh telik sandhi, lan ndhatengaké mangsa ngumbara ana ing ara-ara samun. Ing pungkasaning patang puluh taun, wong-wong mau bali menyang Kadesh, lan ana ing kana Musa nggebug Watu kaping pindho sarta kaalang-alangi mlebet ing Tanah Prajanjian, nanging wong-wong mau lumebet bebarengan karo Yosua. Tanggal 11 September 2001 nandhani generasi pungkasan, lan Gusti Allah ora bakal maneh nglulut Sabdanipun.

Kasunyatan punika badhé kita rembag wonten ing artikel salajengipun.

“Riwayat uripé Israèl ing ara-ara samun wis kacathet kanggo paédahé Israèl Allah nganti tekan pungkasaning jaman. Tindak-tanduké Allah marang para wong lelampahan ing pasamunan, ana ing sakehing lampahé bolak-balik, sajroning kapaparé marang kaluwen, ngelak, lan kesel, sarta ing pawujudan kakuwatané kang nggumunaké kanggo maringi pitulungan marang wong-wong mau, iku sawijining pasemon ilahi, kebak pepéling lan piwulang kanggo umaté ing saben jaman. Manéka warna pengalamané bangsa Ibrani iku dadi sawijining pasinaon pambiyantu kanggo nyawisaké omahé prasanjèné ing tanah Kenaan. Allah kersa supaya umaté ing dina-dina pungkasan iki nлити manèh kalawan ati andhap asor lan roh kang gelem diwulang, sakehing panggawé nyoba kang abot kaya geni kang wis diliwati déning Israèl kuna, supaya wong-wong mau kaparingi piwulang ing panyawisané tumuju ing Kenaan kaswargan.”

“Watu karang kang, katempuh dening prentahing Allah, ngetokaké banyu uripé, iku minangka pralambang Kristus, kang katempuh lan katindhès supaya lumantar getihé bisa kasawisaké sawijining sumber kanggo karahayon manungsa kang lagi tumeka ing karusakan. Kaya dene watu karang iku wus sapisan katempuh, mangkono uga Kristus kudu ‘dipasrahaké sapisan kanggo nanggung dosa akèh wong.’ Nanging nalika Musa kanthi kesusu nempuh watu karang ana ing Kades, pralambang Kristus kang endah iku dadi rusak. Juruwilujeng kita ora kena dipasrahaké minangka kurban kaping pindho. Kaya dene kurban agung iku mung kasembahaké sapisan waé, mangka tumrap wong-wong kang ngudi berkah sih-rahmaté, mung perlu nyuwun ana ing asmane Gusti Yesus,—nyawijèkaké pepénginaning ati ana ing pandonga tobat. Pandonga kang

mangkono bakal nggawa ing ngarsané Pangeraning sarwa dumadi tatu-tatuné Gusti Yesus, lan banjur getih kang marakaké urip bakal mili manèh kanthi seger, kang dipralambangaké déning milihe banyu urip kanggo Israel kang ngelak.”

“Namung lumantar iman kang urip marang Gusti Allah, lan katundhukan andhap-asor marang pepakon-pepakonipun, manungsa saged ngarep-arep pikantuk karesmaning Allah. Ing kalodhangan mukjijat ageng punika ing Kades, Musa, kang kesel déning sambat-gugat lan pambrontakaning bangsa punika tanpa lèrèn, kelangan pandelengé marang Penolongipun kang Mahakwasa; piyambakipun boten ngatosaken dhawuh, ‘Sira padha kandhaa marang watu iku, lan iku bakal ngetokaké banyuné;’ lan tanpa kakiyatan ilahi piyambakipun kabucal ngantos ngrusak cathetan gesangipun déning pratandha nepsu lan karingkihaning manungsa. Wong kang kuduné, lan sajatosipun saged, tetep resik, teguh, lan boten ngudi kapentingan dhirinipun piyambak dumugi pungkasaning pakaryanipun, ing wekasan kasoran. Gusti Allah kaala-asoraken ana ing sangajenging pasamuwan Israel, nalika satemené Panjenenganipun saged kaurmati, lan asmanipun kaluhuraken.”

“Paukuman sing langsung diumumaké marang Musa iku banget nglarani lan ngasoraké,—yaiku manawa dhèwèké bebarengan karo Israèl sing mbrontak kudu mati sadurungé nyabrang Yordan. Nanging apa manungsa kena negesaké yèn Gusti tumindak banget atos marang abdiné amarga salah siji kaluputan iku? Allah wis ngurmati Musa kaya Panjenengané ora ngurmati wong liya siji waé sing nalika iku isih urip. Panjenengané wis mbélani prakarané bola-bali. Panjenengané wis miyarsakaké pandongané, lan wis ngandika karo dhèwèké adu rai, kaya déné manungsa ngandika karo sawijining kanca. Sapasemoné karo pepadhang lan kawruh sing wis dinikmati déning Musa, semono uga kaluputané saya abot.” Signs of the Times, October 7, 1880.